

ROBYN CARR

Een

**NIEUWE
HORIZON**

Vertaling Thea de Graaf

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Second Chance Pass*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Thea de Graaf
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Matt Howard/Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0697 0
ISBN 978 94 027 5075 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2016
Tweede druk november 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Eindelijk, na bijna een halfjaar in Virgin River te zijn geweest, was Paul Haggerty weer terug in Grants Pass. Maar diep in zijn binnenste voelde hij een pijn die maar niet wilde afnemen. De afgelopen maanden waren een hel geweest.

Hij was in de herfst naar Virgin River gegaan om te helpen met het afbouwen van Jack Sheridans nieuwe huis. Tot zijn grote verrassing had hij ontdekt dat Vanessa Rutledge ook in Virgin River woonde met haar vader en haar jongere broer. Matt, haar man, diende op dat moment in Irak. Ze was zwanger en zag er mooier uit dan ooit. Meteen toen Paul haar terugzag, had hij weer beseft hoe smoorverliefd hij nog steeds op haar was, al vanaf de allereerste keer dat hij haar had ontmoet al die jaren geleden. Maar ze had voor zijn beste vriend gekozen, en met hem was ze getrouwd.

Daarna was alles in een stroomversnelling gekomen. Kort voordat de baby geboren zou worden, hadden ze met zijn allen een videoconferentie met Matt gehad. Het contact was vooral voor Matt en Vanni bedoeld geweest, want het was de eerste keer na een halfjaar dat ze elkaar weer zagen. Daarna konden de anderen Matt even snel begroeten, en toen Paul aan de beurt was, had Matt tegen hem gezegd: 'Als er hier iets misgaat, wil je dan voor Vanni zorgen?'

Erger mis had het niet kunnen gaan. In de eerste week van december was Matt omgekomen bij een explosie in Bagdad. Het was een verschrikkelijke tijd geweest, en Vanni had Paul gevraagd nog ongeveer twee maanden te blijven, totdat de baby geboren zou worden. Natuurlijk had hij daarin toegestemd, en al die tijd had hij zich grootgehouden zodat Vanni op hem kon steunen. Maar de spanning van de

situatie, zijn geheime liefde voor Vanni en het verdriet om zijn beste vriend vraten aan hem.

Hij had gedacht dat zijn terugkeer naar huis, naar Grants Pass, de pijn wel zou verlichten of hem tenminste wat af zou leiden, maar in plaats daarvan bleef de druk binnen in hem zich opbouwen. Een avondje doorhalen met een paar collega's en stomdronken worden, had aan zijn ellende alleen nog maar een bonzende hoofdpijn toegevoegd. Volkomen aan het eind van zijn Latijn sleepte hij zich door de dagen en woelde hij zich door de slapeloze nachten heen.

Zonder er al te lang over na te denken, had hij een vriendin gebeld met wie hij een paar keer uit was geweest: Terri. Hij had behoefte aan afleiding bij iemand die niets met het drama te maken had. Terri leek hem daar de geschikte persoon voor, omdat hun vriendschap speels was, zonder verplichtingen of verwachtingen. Bovendien had ze gevoel voor humor. Hij had vaak om haar moeten lachen. Ze was gewoon een leuke vrouw van negenentwintig, zeven jaar jonger dan hij. De afgelopen jaren was hij met niemand anders uitgegaan dan met Terri, maar nu had hij haar al een halfjaar niet meer gesproken. Dat alleen al had hem aan het denken moeten zetten, maar hij had het feit genegeerd.

'Hallo, Terri. Tijd niet gezien,' zo was hij het gesprek begonnen. Hij had haar uitgenodigd voor een etentje, maar had eerst gevraagd of ze intussen geen vaste relatie had, want hij wilde geen complicaties.

Daar had ze om moeten lachen. 'Was het maar waar,' had ze gezegd. 'Nee, ik heb geen vriend, Paul. Eerlijk gezegd ben ik de laatste maanden nauwelijks uit geweest. Laten we ergens heen gaan waar het rustig is en niet te chic, dan kunnen we een beetje bijpraten.'

Dat was precies het antwoord waarop hij had gehoopt, en hij was er dankbaar voor.

Paul belde aan, en toen ze de deur van haar flat opentrok, besepte hij dat hij helemaal was vergeten hoe knap ze was. Klein van stuk, met

donkerbruin haar tot op haar schouders en mooie grote ogen. En ze wierp hem weer diezelfde stralende, verleidelijke glimlach toe die meteen al zijn aandacht had getrokken toen hij haar een jaar geleden voor het eerst had ontmoet.

Met haar bekende heldere lach sloeg ze haar armen om zijn hals. 'Paul, wat fijn je weer te zien! Ik kan gewoon niet wachten om je excuus te horen waarom je al die maanden bent verdwenen!'

'Ken je Rosa's nog? Dat Mexicaanse tentje? Zullen we daarheen gaan?'

'Prima,' zei ze.

Tijdens de rit naar het restaurant zat hij met een gespannen gezicht strak voor zich uit te kijken. Hij trommelde met zijn vingers op het stuur en schoof wat ongemakkelijk heen en weer in zijn stoel. Misschien was dit toch niet zo'n goed idee, dacht hij.

In het restaurant wees Terri naar een tafeltje in een donker hoekje. 'Daar achteraan.' Toen ze zaten, zei ze: 'Je was al nooit zo'n prater, Paul, en dat ben je kennelijk nog steeds niet, maar ik merk toch duidelijk aan je dat er iets mis is.'

'Ik ben net terug uit Californië. Ik loop een beetje achter met alles.'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, er is meer aan de hand. Je bent gespannen en nerveus. Ik wilde er eerst niets van zeggen, maar je hebt donkere kringen onder je ogen alsof je slecht slaapt. Het kan niet iets zijn wat ik heb gedaan, want ik heb je al heel lang niet meer gezien. Je gedraagt je alsof je net uit de gevangenis komt. Vertel het maar, ik kan goed luisteren.'

Meer aanmoediging had hij niet nodig. Hij bestelde een biertje voor zichzelf en een glas wijn voor Terri en stortte zijn hart uit. Beste vriend dood. Vrouw van beste vriend zwanger. Hij, die in de buurt was gebleven en zijn best had gedaan haar te steunen.

'Mijn hemel,' zei ze hoofdschuddend. 'Je had me best kunnen bellen. Ik bedoel, zoiets afschuwelijks meemaken en dan nie-

mand hebben om mee te praten, kan de dingen zoveel erger maken.’

‘Ik voel me nogal een rotzak dat ik jou hier nu mee lastigval.’

‘Welnee, dat geeft helemaal niks. Ik ben een meisje, en meisjes praten altijd over hun problemen en hun gevoelens. Als je alles opkropt, ga je eraan kapot. Dat vreet gewoon een gat in je.’

‘Zo voelt het ook,’ bekende hij. ‘Alsof ik een of ander bijtend zuur heb doorgeslikt. Matt en ik waren al vrienden vanaf de middelbare school. Ik heb twee broers, maar Matt was enig kind, dus hij zat vaker bij mij thuis dan in zijn eigen huis. En we hebben samen bij de mariniers gediend. Hij is daar in actieve dienst gebleven toen ik reservist werd. Ik denk dat zijn dood voor mijn ouders minstens zo’n slag was als voor mij. Maar zijn vrouw... Ach, Terri. Zoiets vreselijks heb ik nog nooit meegemaakt. Ze stond op het punt hun eerste kind te krijgen en ze hilde haar ogen uit haar hoofd. Het enige wat ik kon doen, was haar vasthouden. Maar de nachten waren nog erger, als ik haar hoorde snikken in bed.’

Terri reikte naar zijn hand. ‘Paul...’

Terwijl hij verder praatte, bleef hij haar hand vasthouden. ‘Toen de baby geboren moest worden, wilde ze dat ik erbij was. Omdat Matt er niet bij kon zijn, denk ik. Het was het moeilijkste, maar ook het mooiste wat ik ooit heb meegemaakt, die baby geboren zien worden. Ik voelde me zo trots toen ik Matts kind in mijn armen mocht houden.’ Hij wendde zich af en slikte. ‘Op zijn grafsteen hebben ze gezet: Matt Rutlegde, geliefde echtgenoot, vader, broer, zoon en vriend. Dat van die broer, dat sloeg op mij, op ons als wapenbroeders. Het voelt gewoon zo vreemd dat hij er niet meer is. Maar hij is definitief verdwenen, en ik kan er maar niet overheen komen. Als ik me al zo voel, dan moet Vanni toch helemaal verscheurd worden van verdriet.’

Op dat moment werd het eten op tafel gezet, maar ze aten er niet veel van. Paul nam nog een biertje en vertelde verhalen over vroeger, over hoe het geweest was samen met Matt. Het voetballen, het stie-

kem rijden in de auto van hun ouders, hun onhandige pogingen meisjes te versieren en het moment dat ze zich, na twee jaar studie, bij het Korps Mariniers hadden aangemeld. Matts ouders waren buiten zichzelf geweest van woede. 'Mijn ouders waren er ook niet bepaald blij mee, maar die van Matt vlogen tegen het plafond. Zijn moeder was ervan overtuigd dat ik hem had overgehaald, maar dat was onzin, het was juist zijn initiatief. Ik ben alleen maar meegegaan omdat ik hem niet alleen wilde laten gaan. Of misschien omdat ik niet zonder hem wilde achterblijven. Mijn moeder zei altijd dat we net een Siamese tweeling leken.'

De borden werden weggehaald, en ze namen koffie. Paul ging nog een hele tijd door met het ophalen van herinneringen, en zo waren er al gauw twee uur verstreken.

'Ik heb nog nooit iemand verloren die me zo na stond,' zei Terri met vochtige ogen. 'Maar ik kan me voorstellen dat het verschrikkelijk moeilijk is. Je had me echt moeten bellen, Paul. Zoiets moet je niet alleen op je nemen, zonder enige steun.'

Hij gaf haar hand een kneepje. 'Toen ik je belde, was ik helemaal niet van plan je hiermee lastig te vallen. Tenminste niet bewust. Ik dacht juist dat je mijn gedachten er misschien even van kon afleiden. Maar het helpt wel om erover te praten met iemand die er niet middenin zit,' zei hij. 'Die hele familie in Virgin River – Vanni, haar vader, haar broer – is zo hartverscheurend bedroefd, zo volkomen kapot, dat ik gewoon geen seconde kon verslappen. En met mijn eigen familie is het al niet anders: zodra Matts naam wordt genoemd, begint mijn moeder te huilen.'

'Je bent er zo vol van dat je je waarschijnlijk voelt alsof je zult barsten.'

'Weet je wat ik wou?' zei hij. 'Ik weet dat het krankzinnig is, maar ik wou dat ik erbij was geweest daar, samen met hem. Ik wou dat het met mij was gebeurd in plaats van met hem.'

Ze schudde verschrikt haar hoofd. ‘Nee, nee. Alsjeblieft niet, zeg.’

‘Hij heeft een gezin, Terri. Hij zou bij zijn gezin moeten zijn. Je hebt geen idee wat voor soort man hij was. Loyaler dan hij kan een man gewoon niet zijn. Ik kon altijd op hem rekenen.’

‘Maar hij rekende ook op jou. Hij heeft je immers gevraagd voor zijn vrouw te zorgen...’

‘Dat had hij niet hoeven vragen.’

‘Paul, je hebt voor hem gedaan wat hij voor jou gedaan zou hebben.’

Hij zweeg peinzend en beseftte dat deze vrouw, met wie hij een paar keer uit was geweest en gevrijd had – een relatie op het niveau van ‘vriendschap met een beetje extra’ – in staat bleek hem troost en begrip te bieden. ‘Ik ben je wat verschuldigd, Terri,’ zei hij ten slotte. ‘Ik had me niet gerealiseerd hoeveel behoefte ik eraan had om hier met iemand over te praten.’

‘Mannen,’ zei ze hoofdschuddend glimlachend. ‘Al dat machogedrag is alleen maar slecht voor je maag. En meestal krijg je er ook nog migraine van.’

Daar moest hij om grinniken, en bijna voelde hij zich weer een beetje mens. ‘Migraine heb ik nog nooit gehad, maar ik geloof dat mijn hoofdpijn al minder wordt. Voor het eerst sinds een hele tijd.’

‘Kijk eens om je heen,’ zei ze, ‘er zit nog maar één ander stel hier, en dat is bijna klaar met eten. Laten we weggaan voordat ze de stoelen op de tafels gaan zetten en de vloer gaan dweilen.’

‘Oké,’ stemde hij toe. ‘Je hebt al genoeg te verduren gehad met mij. En bedankt, hè. Voor het luisteren.’

Terwijl hij achter haar aan de trap op liep naar haar flat op de tweede verdieping, draaide ze zich om en vroeg: ‘Wil je nog even binnenkomen?’

Onmiddellijk schudde hij zijn hoofd. Terri had vanavond veel voor

hem gedaan door hem de kans te geven zijn hart te luchten. Hij was niet van plan daar misbruik van te maken. 'Ik denk het niet. Maar bedankt.'

Ze glimlachte naar hem, pakte zijn hand en trok hem mee naar binnen.

'Beter van niet,' zei hij nog eens, maar het klonk al minder overtuigend. En toen de deur dichtsloeg, lagen zijn handen al rond haar middel en was zijn mond op zoek naar de hare.

En net als de laatste keer dat hij bij haar was geweest, stond ze op haar tenen om erbij te kunnen, met haar armen om zijn hals geslagen tegen hem aan gedrukt.

'Nee,' fluisterde hij tegen haar lippen. 'Ik ben veel te gespannen. Zeg nou nee.'

Met haar tong duwde ze zijn lippen uiteen. 'Dat zou ik heel jammer vinden.'

En toen was hij verkocht. Hij kon niet meer helder denken en voelde alleen nog maar pure begeerte, pijn en dankbaarheid. In maanden had hij zich niet meer zo bevrijd gevoeld, en het lange meedragen van die zware last had zijn wilskracht verzwakt. Nog geen minuut later had hij Terri al op de bank, haar kussend, strelend en luisterend naar haar gretige 'ja, ja, ja!'

Heel even had hij zijn verstand er weer bij voordat hij zijn hand onder haar truitje schoof. 'Dit is geen goed idee, Terri... Hier heb ik je niet voor gebeld. Dit was ik niet van plan.'

'Ik ook niet,' fluisterde ze, haar ogen sluitend. 'O, wat heb ik je verschrikkelijk gemist.'

Weg was zijn denkvermogen weer. Wat overbleef, was een en al fysieke sensatie. Hij was hard, zij zacht. Hij was wanhopig, zij lag opgewonden en gewillig onder hem en ze leek al even begerig als hij. Hij drukte zich tegen haar aan, pakte haar blote borst en likte haar hals.

Haar vingers friemelden met de gesp van zijn riem, daarna met

zijn rits. Ze kronkelde en kreunde, terwijl hij gehaast aan haar kleren trok.

Met zijn lippen omvatte hij haar tepel, terwijl zij zijn geslacht omklemd hield, zodat hij zich al bijna niet meer kon beheersen. Hij graaide naar zijn broekzak en trok een oud condoom uit zijn portefeuille tevoorschijn. Hees fluisterend bracht hij uit: 'Ben jij goed beschermd?'

'De pil, weet je nog?' antwoordde ze hijgend. 'O God, schiet op!'

Paul voelde zijn hartslag ietsje afnemen. Hij was heer genoeg om haar niet zo te willen laten smachten, dus nam hij even de tijd om met zijn vinger dat gevoelige knopje te strelen daar precies in het midden, terwijl zijn lippen haar tepel beroerden. Toen haar zuchten bijna overgingen in schreeuwen, gleed hij bij haar binnen en begon ritmisch te bewegen. Hij wachtte tot ze in extase haar onderlichaam tegen hem aan duwde en liet toen maanden van ellende uit zich vloeien.

Het eerste wat hij voelde toen hij hijgend probeerde weer op adem te komen, was een overweldigende opluchting. Basale lichamelijke opluchting met een effect zo sterk als bij een verdovend middel. Het volgende wat hij voelde, was spijt. Hij had dit niet moeten doen. Ook al waren ze het eens over het vrijblijvende karakter van hun vriendschap, hij voelde toch dat ze om hem gaf. Waarom zou ze anders met zoveel aandacht en gevoel naar hem hebben willen luisteren en hem daarna hier naar binnen hebben getrokken en hem hebben aangeemoedigd met haar te vrijen?

Maar hij hield van iemand anders.

Haggerty, je bent een dwaas, sprak hij zichzelf in stilte toe. Maar toen Terri haar ogen opende en langzaam terugdreef naar de aarde streek hij teder het haar uit haar gezicht. 'Alles oké?' vroeg hij.

Ze knikte glimlachend. 'O, wat heb ik je verschrikkelijk gemist.'

Voorzichtig kuste hij haar lippen. 'Ik had dit niet moeten laten gebeuren. Ik zit veel te veel in de knoop. Maar toch bedankt.'

‘Graag gedaan,’ zei ze met een lachje, terwijl ze haar hand tegen zijn wang legde.

Langzaam schoof hij van haar af, en hoewel hij zich stom en schuldig voelde, lukte het hem een glimlach te produceren. Hij wachtte een poosje en zei toen: ‘Het spijt me, maar ik kan niet blijven. Ik moet nu weg.’

‘Ik weet het. Maar misschien duurt het nu geen halfjaar meer voordat je me weer belt.’

‘Dat beloof ik,’ zei hij. Hij zou haar weer bellen om ergens iets met haar te gaan drinken en haar uit te leggen dat, ook al had hij geen enkele reden om optimistisch te zijn, zijn hart ergens anders lag. En zolang dat zo was, wilde hij niet te intiem zijn met Terri. Ze was een lieve meid. Ze verdiende beter.

Hoofdstuk 1

Vanessa Rutledge stond bij het graf van haar man en trok haar jas dicht om zich heen. Het maartse briesje was nog fris. Haar rode haar wapperde golvend in de wind. 'Ik weet dat dit een beetje een vreemd verzoek is, maar ik weet gewoon niet aan wie ik het anders moet vragen. Je weet dat ik van je hou, Matt, en dat ik altijd van je zal blijven houden en dat ik je elke dag in de ogen van je zoon zie. Maar ik wil weer van iemand anders gaan houden, liefste, en daar heb ik jouw zegen voor nodig. Als ik die krijg, dan zou ik willen dat je de man die mijn toekomst is een klein zetje geeft. Laat hem weten dat het oké is, alsjeblieft. Laat hem weten dat hij veel meer voor me betekent dan -'

'Vanessa!' Haar vader stond op de veranda achter het huis, de baby een eindje van zich af houdend alsof die zojuist zijn beste uniform had ondergepoept. Het was hoog tijd om weg te gaan. Nu de kleine Matt zes weken oud was, zouden ze vandaag naar Mel Sheridan gaan voor de eerste controle van moeder en kind. Vanessa's vader, de gepensioneerde generaal Walt Booth, zou hen erheen rijden, zodat hij op de baby kon letten terwijl Vanessa onderzocht werd.

'Ik kom eraan, pap!' riep ze. Ze keek nog eens om naar het graf. 'We praten er nog weleens goed over,' zei ze tegen de grafsteen. Daarna wierp ze een kushandje in de richting van het graf en haastte zich de heuvel af, langs de stal naar het huis.

De laatste plek waar Vanessa ooit had gedacht terecht te zullen komen, was in dit piepkleine plaatsje van zeshonderd inwoners. Maar toen haar vader een paar jaar voor zijn pensionering dit landgoed had gekocht, waren Matt en zij gaan kijken, en Matt was er meteen verliefd op geweest. 'Als ik doodga,' had hij gezegd, 'leg me dan maar op dat heuveltje daar, onder die boom.'

‘Hou op, zeg!’ had ze lachend gezegd, hem een speelse tik op zijn arm gevend. Geen van beiden hadden ze beseft hoe profetisch zijn woorden zouden blijken.

Er was een tijd geweest, lang voordat ze Matt kende, dat Vanni zich een toekomst had voorgesteld waarin ze een belangrijke functie in de journalistiek zou vervullen, als een logisch vervolg op haar studie communicatiewetenschappen. Na haar studie had ze besloten een jaar te wachten voordat ze zich volledig op die carrière zou storten, en in een opwelling was ze toen als stewardess gaan werken. Dat ene jaar werden er uiteindelijk vijf, omdat ze het werk zo leuk vond. Ze hield van het reizen en van het contact met mensen. Toen Matt naar Irak ging, werkte ze nog steeds voor die luchtvaartmaatschappij, maar uiteindelijk hadden de eenzaamheid en haar zwangerschap haar naar Virgin River gedreven. Ze had gedacht dat het tijdelijk zou zijn, dat ze er zou wachten tot haar man terugkwam uit de oorlog om daarna met hem mee te gaan naar zijn volgende standplaats. Maar in plaats daarvan was Matt hierheen gebracht, naar dat heuveltje met die boom erop.

Ze hield niet meer zoveel als in het begin, hoewel ze hem verschrikkelijk miste. De vrolijkheid en het gezellige kletsen tot laat in de avond, maar wat ze vooral miste was iemand die haar tegen zich aan hield en lieve woordjes fluisterde.

Met de luiertas over zijn schouder liep Walt naar de auto. ‘Vanessa, je staat veel te vaak bij dat graf te praten. We hadden hem ergens anders moeten leggen. Ergens uit het zicht.’

‘Ach,’ zei ze, met een schalks trekje om haar mond en een opgetrokken wenkbrauw, ‘Matt heeft toch niet geklaagd dat ik hem te vaak lastigval?’

‘Dat is niet grappig.’

‘Je maakt je te veel zorgen,’ zei ze, de baby van haar vader overnemend om hem in het autostoeltje te leggen. ‘Ik pieker echt niet te veel.’

Maar er zijn nu eenmaal bepaalde dingen die ik tegen niemand anders dan tegen Matt kan zeggen. En dan is het zo handig dat –

‘Verdorie, Vanessa!’ Hij zuchtte. ‘Je hebt vriendinnen nodig.’

‘Ik heb genoeg vriendinnen,’ zei ze lachend. Uit de tijd dat ze vloog, had ze heel wat vriendinnen overgehouden, en ook al woonden ze niet in de buurt, ze kwamen regelmatig langs en lieten het contact niet verwateren. Ze hadden haar alle gelegenheid gegeven om over Matt en haar verdriet te praten, en daarna over de baby en over het feit dat ze langzaam uit de put kwam. ‘Het zal je plezier doen te horen dat Nikki dit weekend komt,’ zei ze. ‘Een vriendin.’

Walt hees zich achter het stuur. ‘We zien Nikki vaak de laatste tijd. Of ze is dol op de baby, of het gaat niet zo goed met haar en die... die...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘Ze is inderdaad dol op de baby, en nee, het gaat niet zo goed tussen haar en Craig. Ik verwacht eigenlijk dat ze binnenkort uit elkaar gaan,’ zei Vanessa.

‘Ik heb hem nooit gemogen,’ bromde Walt.

‘Niemand mag hem. Hij is een hufter.’ Haar beste vriendin, die veel te lief was voor deze wereld, wilde niets liever dan trouwen en een gezinnetje stichten, maar in plaats daarvan zat ze vast in een relatie waar al jaren geleden de vonk uit was verdwenen, waardoor ze zich bijna even eenzaam voelde als Vanni.

Naast stewardessen had Vanni nog meer vriendinnen. Er waren een paar vrouwen hier in het dorp met wie ze heel goed kon opschieten. Mel Sheridan, haar verloskundige bijvoorbeeld, Paige, die met haar man in het enige eetcafé werkte dat het dorp rijk was, en Brie, Mels schoonzusje. Toch waren er dingen die alleen Matt zou kunnen begrijpen.

Als je in een dorp als Virgin River woont, waar je bij het plaatselijke medisch centrum alleen maar een afspraak kunt maken voor de

woensdag, hoef je eigenlijk geen rekening te houden met lange wachttijden. En inderdaad, Mel stond hen al in de deuropening van de wachtkamer op te wachten.

Haar gezicht lichtte op toen ze hen zag binnenkomen, en ze reikte onmiddellijk naar de baby. 'Ach, kom eens hier, schatje,' riep ze vertederd uit. 'Laat me jou eens bekijken!' Ze pakte het kindje op alsof ze het wilde wegen en knuffelde het dicht tegen zich aan. 'Hij ziet er goed uit, Vanni. Die borstvoeding maakt hem lekker mollig.' Ze keek naar Walt. 'En hoe gaat het met opa?'

'Opa kon wel wat meer slaap gebruiken,' bromde Walt.

Vanessa trok een gezicht. 'Het is echt helemaal nergens voor nodig dat hij 's nachts zijn bed uit komt. Met het voeden kan hij me toch niet helpen.'

'Ik word gewoon wakker. En als ik toch op ben, en Vanni ook, dan kan ik net zo goed even kijken of ze soms iets nodig heeft.'

Mel glimlachte. 'Dat is nog eens een goede opa. Maar deze jongeman zal gauw genoeg de hele nacht doorslapen, hoor.'

'Wanneer sliep David door?' vroeg Vanni. David was Mels één jaar oude zoontje.

'Voor het eerst of voor het laatst?' vroeg Mel. 'Dat wil je niet weten. Er is wat gedoe bij ons over dat slapen. Jack neemt hem tegenwoordig vaak bij ons in bed. Maar ik raad je aan: begin daar niet aan!'

Vanessa wierp een blik op Mels opbollende buik. David was nu één jaar, en haar tweede baby zou in mei al geboren worden. 'Ik hoop dat jullie een heel groot bed hebben,' zei ze.

'Plek genoeg als ik Jack eruit schop. Kom, laten we eerst eens naar Mattie kijken en hem zijn prikje geven.' Mel liep met de baby naar de onderzoekkamer, en Vanessa volgde haar.

Mel had de kleine Matt in Vanessa's eigen slaapkamer ter wereld helpen brengen, en daarna was er tussen de beide vrouwen een warme, sterke band ontstaan. Het was al gauw duidelijk dat de baby goed

gegroeid was en in prima gezondheid verkeerde. 'Ik breng hem terug naar Walt, en kleed jij je dan intussen even uit. Ik geef je een ziekenhuishemd.'

'Dank je,' zei Vanni.

Even later was Mel weer terug. 'Je vader heeft de baby meegenomen naar Jacks café voor een kop koffie. En voor een gezellig onderonsje met de jongens, denk ik.'

Vanni was op de onderzoektafel gaan zitten, en Mel controleerde haar hartslag en bloeddruk en legde haar in de houding voor een gynaecologisch onderzoek. 'Het ziet er allemaal prachtig uit. Je hebt een prima bevalling gehad, Vanni, en je bent goed hersteld. En wat ben je snel gewicht kwijtgeraakt! Wat een wonder hè, die borstvoeding!'

'Maar ik kan nog niet in mijn oude spijkerbroek.'

'Dat scheelt vast niet veel meer. Kom maar weer overeind.' Ze stak haar een hand toe. 'Is er nog iets wat je zou willen bespreken?'

'Van alles. Kan ik je iets persoonlijks vragen?'

'Altijd,' zei Mel terwijl ze Vanni's kaart bijwerkte.

'Ik weet dat jij ook weduwe was voordat je met Jack trouwde...'

Mel legde haar pen neer. Ze sloeg het dossier dicht en keek Vanni met een begrijpende glimlach aan. 'Dit gesprek had ik al verwacht,' zei ze.

'Hoe lang was het geleden?' vroeg Vanni, en Mel wist precies waar ze op doelde.

'Ik heb Jack negen maanden na de dood van mijn man ontmoet. Een halfjaar later ben ik met hem getrouwd. En als je je licht opsteekt bij de stadshistoricus of het geruchtencircuit, zal je horen dat ik op dat moment al minstens drie maanden zwanger was. Bijna vier zelfs.'

'Hebben we hier een stadshistoricus?'

'Ongeveer zeshonderd,' zei Mel lachend. 'Nee, als je iets geheim wilt houden, kun je beter naar een andere plaats verhuizen.'

'Matt is pas een paar maanden dood, maar hij is al bijna een jaar weg... Het was geen zakenreis, Mel, hij zat midden in een oorlog, en

daar was hij onbereikbaar. Ik heb hem in totaal drie keer gesproken en één keer zijn gezicht gezien, bij die videoconferentie. Hij schreef weinig, en kort. Het is echt heel lang geleden dat...'

Mel gaf een vriendschappelijk klopje op Vanni's knie. 'Er is geen vuistregel voor, Vanessa. Ik heb heel veel over verlies en rouw gelezen, en overal wordt gezegd dat als mensen kort na het verliezen van een partner een nieuwe relatie beginnen, dat er dan op wijst dat ze een gelukkig huwelijk hebben gehad, dat het huwelijk een goede ervaring voor hen is geweest.'

'Ik wist nog niet eens zeker dat ik zwanger was toen Matt in mei naar Irak vertrok. Maar natuurlijk denk ik helemaal nog niet aan een volgend huwelijk,' zei Vanni. 'Maar ik denk wel, nou ja, dat ik gewoon niet altijd alleen wil blijven.'

'Natuurlijk moet je niet altijd alleen blijven. Je hebt nog een heel leven voor je.'

Vanni glimlachte. 'Moet ik al aan voorbehoedsmiddelen gaan denken?'

'Daar kunnen we het over hebben. Je wilt vast niet zo onvoorbereid zijn als deze verloskundige. Vooral niet nu je al een baby hebt om voor te zorgen. Geloof me...'. Ze streek even over haar dikke buik. '...ik wilde gewoon niet vooruit denken! Ik weet nog heel goed dat mijn zusje zei: "Ik ken weduwen die hertrouwd zijn en die heel gelukkig zijn." Ik vloog haar bijna aan. Ik was ontzet en ik had er geen enkel vertrouwen in dat het leven ooit nog weer de moeite waard kon worden.'

'Maar dat is voor jou wel gebeurd,' zei Vanni.

'En hoe! Toen ik hier kwam, was ik er heilig van overtuigd dat ik de rest van mijn dagen in eenzaamheid en ellende zou slijten, maar die duivelse Jack, die heeft me gewoon overrompeld. Ik geloof dat ik op slag verliefd op hem werd, zodra ik hem zag, maar ik heb ertegen gevochten. Het voelde als verraad tegenover mijn overleden man als ik opnieuw zou beginnen, wat natuurlijk absurd was. Mijn man was ie-

mand die juist had gewild dat ik weer liefde in mijn leven zou vinden. Ik denk de jouwe ook.'

'Je stuurt je man niet een oorlog in zonder bepaalde dingen door te praten, dat heb ik wel van mijn ouders geleerd. Tom en ik hadden altijd al gauw door dat de generaal weer uitgezonden zou gaan worden, want dan werden de papieren tevoorschijn gehaald. Testamenten, verzekeringspapieren, enzovoort. Niet alleen voor het geval er met hem iets zou gebeuren, maar ook met mijn moeder. Want wat als er iets met haar misging terwijl hij ergens in een jungle of een woestijn aan het oorlog voeren was?' Ze glimlachte weemoedig. 'Matt wilde niet lang bij het ergste scenario stilstaan, maar hij wond er geen doekjes om. Hij zei dat ik geen type was om te blijven zwelgen in verdriet en dat hij teleurgesteld zou zijn als ik dat toch deed. Hij had een paar wensen. Waar hij begraven wilde worden, wat er met zijn favoriete persoonlijke bezittingen moest worden gedaan, en ik moest ervoor zorgen zijn ouders regelmatig te bezoeken, vooral als we kinderen hadden. En, als er een geschikte man in beeld kwam, dan mocht ik niet aarzelen.' Ze wachtte even. 'Mijn wensen voor hem waren ongeveer identiek.' Ze rechtte haar rug. 'Als ik het geluk zou hebben een leuke man tegen te komen, al is hij maar half zo fantastisch als Matt was, dan zou ik er klaar voor moeten zijn.'

'Natuurlijk. Dat is absoluut niet onmogelijk, zelfs niet in Virgin River. Ik zal je iets betrouwbaars geven nu je hierover aan het nadenken bent. Wil je een pil die je tijdens de borstvoeding kunt slikken? Of wil je een pessarium of een spiraaltje? Heb je daar al over nagedacht?'

Vanni glimlachte dankbaar. Natuurlijk had ze daarover nagedacht. 'Ja. Een spiraaltje graag.'

'Goed, dan gaan we eens kijken welk type het beste is,' zei Mel. 'O, en tussen haakjes, je kunt gewoon weer gemeenschap hebben, hoor. Dus als je iemand...'

'Dank je,' zei Vanni lachend.

‘Je bent een verstandige vrouw. Zorg ervoor dat er ook een con-
doom wordt gebruikt. Je wilt toch niet dat er iets overgebracht wordt
wat –’

‘Ik ben een verstandige vrouw,’ herhaalde Vanni, ‘duidelijker hoeft
je niet te zijn.’

Vanessa had wel degelijk een bepaalde man in haar hoofd, en het was
vanwege hem dat ze Matt had gevraagd om zijn hulp en zijn zegen.
Het ging om Matts beste vriend, háár beste vriend. Paul.

Maanden was hij in Virgin River gebleven om haar te steunen en te
troosten. Zelfs met Kerstmis was hij niet bij zijn ouders of zijn broers
en hun gezinnen geweest. Ze hadden heel veel over Matt gepraat en
om hem gehuild, urenlang emotionele herinneringen opgehaald.
Zonder de steun van Paul had ze het nooit gered. Hij was haar rots in
de branding.

Natuurlijk kende ze hem al heel lang. Het was beslist niet zo dat ze
pas bevriend waren geraakt na Matts dood. In feite was Paul degene
geweest die indertijd, die avond lang geleden toen ze Matt leerde ken-
nen, het eerst haar aandacht had getrokken. Hij was zo lang dat hij
vanzelf opviel tussen de mensen. Een man met opvallend lange benen
en grote handen. En dan dat weerbarstige lichtblonde haar, dat kort
gehouden moest worden omdat er niets mee te beginnen was. Niet
dat Paul een type was dat zich druk maakte om zijn haar, je merkte
meteen dat hij dat soort dingen onbelangrijk vond. Het was zijn stoe-
re, mannelijke uitstraling die haar was opgevallen; hij had eruitgezien
als een houthakker die zich heeft opgeknapt om de stad in te gaan. Hij
had een innemende glimlach, een van zijn voortanden stond een
klein beetje scheef, en in zijn linkerwang zat een aantrekkelijk kuiltje.
Zware wenkbrauwen, donkere, chocoladebruine ogen... Maar dat
waren natuurlijk details die ze later pas had ontdekt. Ze had Matt toen
niet eens opgemerkt...